

مَثَل دهقانان

دکتر چارلز کی. تِلفِر

هیچ مردی در طول تاریخ شجاعت خداوند ما عیسی مسیح را نداشته است. او در برابر رهبران قوم با به خطر انداختن جان خود نیّت شیطانی آنها را که در آن غوطه‌ور بودند افشا کرد. در این انتهای قسمت از انجیل کاهن اعظم و دیگر کاهنان دیده می‌شوند که در پی دستگیری عیسی هستند. (متی ۲۱: ۴۵-۴۶) آنها دقیقاً همان سخت‌دل بودن را که عیسی در آن مَثَل بیان می‌کند در عمل در حال نشان دادن هستند. عیسی در اقدامی سخت (اخراج فروشندگان از معبد) و سخنانی در مورد داوری آینده (حکایت همسایه، لعنت کردن درخت انجیر، مَثَل دو پسر و جشن عروسی) مانند سلاحی برای نبرد علیه این رهبران مذهبی استفاده کرد و از بدو ورود به اورشلیم با آنها مقابله نمود.

این مَثَل عیسی ریشه در تعالیم اشعیا نبی دارد و به شکلی غیر معمول غالبی استعاره‌ای دارد. صاحب تاکستان خداست- "زیرا که تاکستان یهوه صباپوت خاندان اسرائیل است" (اشعیا ۵: ۷)؛ دهقانان ناسپاس از منظر مسیح رهبران مذهبی قوم هستند- "خداوند با مشایخ قوم خود و سروران ایشان به محاکمه درخواهد آمد، زیرا شما هستید که تاکستان‌ها را خورده‌اید و غارت فقیران در خانه‌های شما است" (۳: ۱۴)؛ و غلامی که توسط ارباب فرستاده می‌شود، انبیا هستند (عیسی در متی ۲۳: ۳۷ وقتی برای اورشلیم اشک ریخت به همان آیات اشاره کرد). یحیی تعمیددهنده یکی از آن انبیا است که به دست فرمانروایان شریر اسرائیل کشته شد (متی ۲۱: ۲۵). عیسی مَثَل خود را با اشاره به رفتار ظالمانه‌ی دهقانان با پسر ارباب به پایان می‌رساند، جایی که آنها با او مانند یک جنایتکار برخورد کردند. در آیه‌ی ۴۵ شنوندگان مسیح متوجه‌ی منظور مسیح در آیات ۴۱ تا ۴۴ می‌شوند، "گفتند، البته آن بدکاران را به‌سختی هلاک خواهد کرد و باغ را به باغبانان دیگر خواهد سپرد که

میوه‌هایش را در موسم بدو دهند،” و عیسی آمدن فیض برای اُمّت‌ها را در آیه‌ی ۴۳ نشان می‌دهد: “از این جهت شما را می‌گویم که ملکوت خدا از شما گرفته شده، به اُمّتی که میوه‌اش را بیاورند، عطا خواهد شد.” رهبری بد آنها به زودی و ناگهانی به پایان خواهد رسید.

تحقق اولیه‌ی این پیشگویی‌ها در فجایی که بین سال‌های ۶۶ تا ۷۰ میلادی رخ داد و بعد در ۱۳۲ تا ۱۳۵ میلادی اتفاق افتاد. زمانی که رومیان معبد اورشلیم را ویران کرده و بسیاری از رهبران قوم را کشتند.

به گناه اساسی این افراد که عیسی مسیح بر آن تأکید می‌کند توجه کنید: رد کردن او. عیسی خود را به‌عنوان پسر— و در رابطه‌ای خاص با پدر مطرح می‌کند. سی. اس. لوئیس با قاطعیّت استدلال می‌کند که هیچ‌کس نمی‌تواند عیسی را صرفاً به‌عنوان یک معلّم خوب مذهبی دیگر بپذیرد. او باید یا به‌عنوان مسیح موعود دیده شود یا یک شخص خودشیفته. عیسی می‌گوید رد کردن او اوج گناهی است که افراد را سزاوار دآوری الهی می‌سازد. عیسی با اشاره به روایات عهدعتیق خود را مرکز اهداف یهوه قرار می‌دهد. او در آیه‌ی ۴۲ آیات ۲۲ و ۲۳ مزمور ۱۱۸ را اشاراتی در مورد خود اعلام می‌کند: “سنگی که معماران آن را رد کردند همان سنگ زاویه شد” (به اشعیا ۲۸: ۲۶ نگاه کنید). در اصل عیسی این ادعا را می‌کند که: “شاید افراد قدرتمند ما را شخصی بی‌ارزش و مطرود بدانند، اما خدا از طریق من شگفتی‌های بسیاری انجام خواهد داد و ملکوت خود را به دستان من سپرده است.” عیسی بسیار جدی در متی ۲۱: ۴۴ خود را سنگی خطرناک معرفی می‌کند (اشعیا ۸: ۱۴؛ دانیال ۲: ۳۴-۴۴). او می‌گوید: “مرا رد مکن.”

این داستان باعث تقویّت ایمان مسیحیان اولیه شد، اینکه مسیح با شرمساری و رسوایی رد شد، “او را بیرون انداخته و کشتند” (متی ۲۱: ۳۹). مسلمانان مصلوب شدن عیسی پیامبر را غیر ممکن می‌دانند؛ درواقع مرگ او برای تمامی کسانی که در پی دیدن قدرت و جایگاه زمینی هستند باعث رسوایی است. موضوع دیگر اینکه،

چند نفر با تعالیم مسیح در این قسمت به او ایمان آوردند؟ شاید نتایج تعالیم او را نشود معیاری برای یک موعظه‌ی خوب دانست، اما تعالیم مسیح به مسیحیانی که از نسل یهود بودند این کمک را کرد تا تغییراتی اساسی در رهبری قوم و رفتاری که باید داشته باشند را به خوبی درک کنند (اعمال رسولان ۲: ۲۳-۳۷؛ ۳: ۱۴-۱۵). همچنین این مَثَل عیسی به همه‌ی ما کمک می‌کند تا تصویری بزرگ‌تر از عهدجدید در ذهن داشته باشیم و اسرائیل خداوند را ببینیم که با ایمانداران یهودی و غیر یهودی تحت رهبری رسولان مسیح وسعت یافته است (رومیان ۱۱؛ غلاطیان ۶: ۱۶).

ما که به عیسای مسیح ایمان آورده‌ایم باید خود را از غرور و ناسپاسی که او در این مَثَل محکوم می‌کند دور نگاه داشته و محفوظ بداریم (به رومیان ۱۱: ۲۱ نگاه کنید). ارباب بازخواهد گشت و ما باید حساب پس بدهیم. مراقب باشیم و چنان زندگی کنیم که ثمراتی در خور اعتماد او به بار آورد. بیایید محبت عمیق خدا را که در این مَثَل آشکار می‌شود به خاطر بسپاریم: تاکستان به دقت آماده شده، رفتارهای صبورانه‌ی مالک زمین و پسری که جانش را فدا کرد از ما جوابگویی می‌طلبد. مرد شجاعی که این مثل را گفت، بعد از مدتی خودش "برای همه ذائقه‌ی موت را بچشید" (عبرانیان ۲: ۹). به این دلیل باید هرروزه با ایمان شکرگزار او باشیم.

دکتر چارلز کی. تِلفِر، استاد زبان‌های کتاب‌مقدس در دانشگاه الهیات وست‌مینستر کالیفرنیا و یکی از رهبران کلیسای پرزبیتی آمریکا می‌باشد. او نویسنده‌ی کتاب *Wrestling with Isaiah: The Exegetical Methodology of Campegius Vitranga* است.

این مقاله در مجله [تیبیل تاک](#) منتشر شده است.